

Első fejezet: A róka és az úrfi

Mióta az eszemet tudtam, Szovát a szomszédban lakott. Már a legelső emlékeim peremén is ott egyensúlyoz a kicsinek is markos fiúcska, a jobboldali földjeinken túl, tehát nem nagy messzeségben, mivel mi sosem voltunk gazdagok.

Az a néhány hold, ami körülvette a tanyánkat, mindössze arra volt elég, hogy a barmainknak és nekünk is legyen télre eleség.

Soha nem maradt túl sok, holott nagyjából egyke voltam. Mármint anyám volt mással is áldott, azonban vagy halottan születtek, vagy korán elmentek tőlünk az apró szentek.

Talán nem tetszett nekik az egyszobás kalyiba zsúfoltsága.

Pedig nem is volt vészes, ugyanis a szépen döngölt vályogfalak között még nyáron sem fűledt be a barátságos tér.

Ami azért nem lehetett kicsi, hiszen jutott benne hely az étkezőasztalnak, a kemencének, egy nagy, faragott szekrénynek, egy könyvespolcnak, apámék ágyának és az én zsákomnak.

Sőt, később még a ládám is befért.

Azonban Szováttal az első beszélgetésünkkel még nem volt ládám, elvégre túl fiatal voltam, hogy értékeljem a személyes tulajdonságokat. Ekkor kezdem a történetünket. Olyan négyéves lehettem, amikor apa kiküldött, hogy hozzam be a tojásokat.

Annyira nagyon büszke voltam magamra, amiért ilyen jelentős feladatot bízott rám. Legyőzhetetlennek éreztem magamat, megközelítőleg addig, amíg el nem értem az oldalt lévő csirkeólhoz.

Ahol megláttam a feltépett torkú Morzsát.

Még gőzölgött az előző napi havon a vére, és sok mély mancsnyom rémített körülötte. Nagyjából akkorák, akár a puli, tehát gyerekszemmel egyáltalán nem kicsik. Sőt, inkább ijesztően nagyok. Ekkor fogtam fel a ricsajt a tyúkólban.

Halálra váltan felsikoltottam.

A szomszédban a kuvasz ugatni kezdett, azon a mély és öblös hangján, ami egyértelműen jelezte, hogy sokkal nagyobb, mint én. Önkéntelen léptem egyet az ól felé, mivel az ugatás vehemensen közeledett.

Összezavarodtam az ijedtségtől, és – teljesen mellőzve a józan számítást – beugrottam előre az ólba, ugyanis mindennél jobban szerettem volna, hogy az agresszíven közelítő, csaholó tömeg és közém valami határ kerüljön.

Csak hogy bent már akadt egy betolakodó. A jöttemre a vörös szörnyeteg lekushadt a szalmára és egész nagyra fújta magát, ehhez pedig olyan vérfagyasztó hangon

süvített, hogy ahhoz képest már semmi volt a kinti, mély fenyegetés.

Újabb sikoltással vetődtem kifelé. Teljes erőmből szaladtam, ám a vörös bestia utánam rohant. Hiába kapkodtam a talpamat.

Különösen, hogy az kifejezetten lassan ment, mert futás közben sírni kezdtem, és így az követelte a levegőmet, ami a lábamnak járt volna.

Elszaladtam Buksi, a szomszéd kutya mellett.

Mögöttem agresszív kavarodás zajai kerekedtek, ahogy a két, bundás húsevő verekedni kezdett.

Szörnyűséges volt a kuvasz mély ellenkezése és a mindenre kész róka fenyegetése, amit a januári fagy utolsó esélyként bekergetett a tanyákra, ami TUDTA, hogy nincs más választása, mint megküzdeni az eleségért és az életéért.

Akkor már attól is féltem, hogy én is eleség leszek, elvégre nem voltam sokkal nagyobb, mint egy tyúkunk. Minden bizonnyal a világból kifutok, ha nem szaladok bele Szovátba, aki az apjával kijött megnézni, hogy mi történik.

Így a hétéves legénykén tört meg a lendületem. Ő a gyermeknek nagy tenyerével elkapta a vállam. Sikkantva akartam továbbrohanni, azonban a medveölelésébe zárt. Olyan szorosan, hogy tudtam: ott nem érhet baj.

Megkapaszkodtam a ködmönében, nehogy ellökjön és magamra maradjak a félelmemben.

Szovát vastag ujjai elterültek a hátamon, behúzott az anyag alá, majd a jobbjá megtámasztotta a tarkóm. Könnyedén túrt bele a lehetetlenül dús, ám szépnek túl vékonyszálú, barna fonatom tövéhez, a hajam alá.

Halk, nyugtató zöngét adott ki, éppen akkor, amikor apám felmordult:

– A teringettét!

Egy férfi erőlködött, és éles sikoltás hallatszódott egy pillanatig, majd csend lett. Én ekkor kezdtem el igazán zokogni, ugyanis ez nem jó csend volt, hanem halott. Valaki meghalt mögöttem.

Megrogyott a térdem.

Szovát viszont könnyen elbírta a nem túl nagy súlyomat, amin nem kellett volna csodálkoznom, hiszen már akkor is egyedül vezette a szántáskor az ökröt, miközben az apja tolta le az ekevasat.

Én mégis elcsodálkoztam, mert a szüleimen és a velünk lakó nagymamámon kívül senki hozzám sem ért, nemhogy ölelgessen. Annyira elcsodálkoztam, hogy még a sírást is abbahagytam.

– Bözsi, na – érintette meg apám a hátam.

Felé fordultam. Az egyébként is kerek szemem még jobban kerekítettem, ahogyan ámultam-bámultam, hogy milyen nagy hős is a nemzóm, aki megvédett a szörnytől. Vagyis... rókától, ám egy szörnyű rókától!

Félve pillogtam mögé, ahol a szörnyeteg már ki volt terítve: a nyaka megtépve és egy vasvilla hasította fel az

oldalát. A forró belei a havon tekeregtek. Azok is gőzölögtek.

Ez is borzalmas látvány volt, úgyhogy én megint hátráltam, vissza Szovát ködmöne alá, aki birkatürelemmel viselte a vegzálásomat. Apám viszont ráncolta a szemöldökét:

– Nagy vagy már az ilyen hisztériához – kapott fel.

Lehet, én mégsem éreztem magam nagynak, viszont a magasból már le mertem nézni. Bele a kék-szürke szemű legényke kedves hunyorgásába, aki zavarában levette a fekete barkás süvegét és hátratúrta a vállig érő, homokszőke haját.

– Bocsánat – motyogtam a másik tekintélyes, szintén szőke férfit megnézve, akinek a sötét szeme barátságosan hunyorgott:

– Semmi baj, kisasszonyka.

– Már én se emlékszem erre, nemhogy Bözsi, aki nem is élt. Kértem, Fábián uram, hogy komázzunk, ha minden nap egymást bámuljuk!

– De hát, András, olyan ez a jány, mintha várkisasszony lenne. Nézd meg a sápatag arcát, vagy a reszkető eperszáját!

Nem tudom, miért mondta ezt, de tényleg szánalmasan remegtem, bár azt hittem, ők nem látják. Tévedtem. Sietve a szám elé kaptam a kezem, mire a szomszéd bácsi nevetni kezdett:

– Látod? Mint valami puccos házbéli festményen.

– Most mit tegyek, ha ilyen kis csetlő-botló a szentem
– kacagott apám is.

Rajtam. Ezt megértettem. Szégyenemben elpirultam. Szovát meg ezt látva vörösödött el, és kapta a föld felé a pillantását. Ő nem szórakozott a nyomoromon, hiszen mindig kedves volt.

– Na, Bözse, köszönjed meg szépen!

– Köszönöm szépen, hogy megmentettek! Buksinak is
– pislogtam félve a nálam háromszor nagyobb kutyára. –
Remélem, nem sérült meg!

– Ebcsont beforr – vidámkodott mindig a Fábián úr.
– Kérlek, ne vedd modortalanságnak, de a fiam helyett is
én mondok istenhozzádöt, mert Szovát nem szól.

– Néma-e? – vont a szemöldökét apám.

– Vagy csak makacs – kacagott megint a nevezett fiú
apja. – De a keze dolgos, szóval nem bánom a hallgatást.

Azzal lesajnálóan megpaskolta a mellette álló legényke
feje tetejét. Holott Szovát sose hallgatott, csak éppen nem
szavakkal beszélt. Legalábbis én a fejemben hallottam a
baritonját, amikor újra rám nézett.

Azt mondta: „Nem tesz semmit. Az Úrfik ezért élnek.”

Második fejezet: Pajtás

Én ezt hittem is meg nem is. Abban sem voltam biztos, hogy úrfi; azt meg biztos tudtam, hogy engem nem kell pesztrálni. Vagy ha mégis, én akkor sem akarom, hogy kelljen.

Nem ám!

Úgyhogy nem terveztem az adósa maradni. Ezért történt, hogy a következő tavaszi vasárnap, amikor az első rügyek bizakodásának megünneplésére, édesanyám szokás szerint mézes kenyeret adott ebéd előtt, felkaptam a levesbe szánt egyik csontot meg a kenyeret, és kisurrantam Szováték felé.

– Buksi, Szovát! – hívtam a megmentőimet, hogy visszafizethessem az adósságot.

Az első gyorsan előkerült, a második viszont sehol sem járt. Még háromszor kellett szólnom, és a kutya a csirkeszárny-tövét is majdnem megette, mire a kiskgazdáját odaette a fene. Még volt képe neki pislogni bizalmatlanul.

Én erre felfűjtam az arcom:

– Milyen rátarti vagy te! Ha nem kell az édesség, én ugyan nem erőltetem – pereltem vele.

Elpirulva lesütötte a pillantását, ám közelebb

csosszant, egy felet. Félszegen, mintha bánthatnám. Holott a melléig sem értem, pedig addigra már túl voltam a négy és öt évem közötti félen.

Már nagy voltam, majdnem öt éves! Én annak számoltam magam, márpedig azok nem gyávák vagy éppen kicsinyesek, szóval még egyszer előre nyújtottam a csemegét.

Nagyon jó mézet csinált az anyukám.

Ő kerek szemekkel pillázott az ajándékra. Mintha nem hinné. Jó... nem tudtam visszaadni, hogy majdnem megmentette az életemet, de azért nagyon jó mézes kenyér volt!

Épp ráripakodtam volna, mire reszkető kézzel elvette. Összeért közbe' az ujjunk, amit én elkaptam és zsebre vágtam, mert olyan furcsa volt más bőrének a tapogatása.

Szovát odapislogott, aztán a finomságra, elvigyorodott és nagyot harapott. Elvégre már hét éves múlt, és a növekedéshez sok energia kellett, szóval mindig éhes volt.

Azért meglepett, hogy milyen gyorsan betermelte.

Épp lenyelte volna a végét, amikor észrevette a kerek szemeimet. Megint elpirult és odanyújtotta az utolsó falatot. Ami... mármint én nem azért hitetlenkedtem, mert felezni akartam... de ez...

...milyen kedves volt.

Elmosolyodtam és elkaptam a kezéből. Aztán már a fogam is mutogattam, holott tudtam, hogy van elől egy

foghíjam, ami miatt anya mindig rám szólt, mert a nemeskisasszonyok egyébként sem vigyorognak.

Bár...

Én úgy tudtam, hogy a nemeskisasszonyok kastélyokban laknak, meg kúriákban, nem kicsi tanyákban, ahol mi.

Meg hogy sok szolgájuk van, nem csak egy zsellérfiú, aki az istállóban alszik, az állások mellett berendezett szobácskájában.

Ez alapján viszont nem értettem, akkor miért pont mosolyognom kéne úri házba valóan. Szóval valószínűleg nem bánta, legalábbis még mindig viszonzta a gesztust. Igaz, róla általában le se olvadt, ahogyan jókedvűen jött és ment a világban.

Amiben ő mindig talált valami szépet. Azon a tavaszon barátkoztunk igazán össze. A mézes kenyérrel kezdődött, viszont megállíthatatlannak tűnt, ahogyan minden pihenővasárnap lesett a karámoknál, hogy mikor végzünk az ebéddel.

Mert én csak utána szabadultam el. Egyik héten kézen kapott és nyargalt velem az ő melléképületeik felé. Amit nem értettem, de mindig muris dolgokat csináltunk, úgyhogy szaladtam vele, mielőtt rám szólnak és vissza kell mennem.

Talán jól imádkoztam reggel Istenhez, legalábbis eltűntünk a karámok között anélkül, hogy bárki helyreigazított volna minket. Bementünk az egyik

kicsinek a végibe, ahol egy állásban nyuszik ugráltak.

Egész picinyke fiak is akadtak közöttük. Barnák, fehérek, habosak és félhabosak. Olyan puhák, mint a dunyha tolla. Önkéntelen a szívemhez kaptam és megkapaszkodtam a karám falában.

Pipiskedve próbáltam beleselkedni, azonban így is alig láttam át a magas deszkák felett. Épp mikor ugrálni kezdtem volna, a második emelkedésem valahogy nagyon magasra sikerült.

Mivel Szovát derékon fogott és feltett az állás ajtajának szélére, ahonnan már mindent láthattam! A nyulakat is. Ott virgonckodtak egy mókás kupacban mindahányan.

Felkacagtam boldogságomban.

Szovát – megérkezve a jobbmra – velem tartott. Került hangja a nevetésének, amin csodálkoztam, elvégre azt mondták, hogy néma.

Kérdőn felé fordultam. Erre elpirulva abbahagyta és felhúzta a szemöldökét: „Mit rontottam?”

– Azt hittem, hogy nincs hang a torkodban – feleltem a belsőmben hallott kérdésre.

Ő megcsóválta a fejét, ám nem utasított helyre. Azért nem esett neki jól, láttam a kalimpáló lábán a hezitálást, hogyan is kéne innen folytatnia, hiszen miattam odalett a gondtalan hangulat.

– Sajnálom! – kaptam a keze után.

A feje újra ellenkezve bólogatott, ahogyan megrótt: „Nem szabadkozhatasz mindig.”

Annyira viszont nem haragudott, hogy a kezét elvegye, így én is meg tudtam nyugodni. Újra figyelhettem a bolyhos seregletet, amik közül az egyik kiváltképp tüneményesen sikeredett. Még ugrálni se tudott egyenesen a kis szerencsétlen. Magamra emlékeztetett, csak sokkal kedvesebb látványt nyújtott, mint én: a kicsit fiús, mindig kócos vadóc. Annyira kedves látvány volt, hogy olvatagon felsóhajtottam.

Szovát figyelte, mit nézek, aztán lecsúszott az állásba. Kiemelte a nyuszt és a kezembe adta. Soha ilyen puha bundát még nem értem.

Az arcomhoz szorítottam, és úgy bámultuk egymást a csöppséggel, aki nem próbált leugrani, hanem megbújt a kezemben.

Sokáig cirógattam, mire elég erőt éreztem magamban, hogy lerakjam. Már nyújtottam volna, amikor Szovát visszatolta a kezembe.

– De... nem akarlak bajba keverni – szeppentem meg.

Mire valahogy rásimult a kézfejemre a tenyere. Alig egy pillanat volt, mégis tökéletesen emlékszem az érzésre, ahogyan az a nagyon meleg, már akkor is egészen kicsinykét feltört tenyere az én kicsit hideg bőrömet vigyázza.

Hamisan a nyúlra sandított: „A tiéd. A többi az én gondom.”

– Köszönöm – akadtak el a szavak az összeszorult torkomban. – Pajtásnak fogom nevezni.

Széles mosollyal biccentett, mivel ez szerinte is alkalmas szó volt a tapsifüles számára. Illett hozzá, elvégre olyan kis csetlő-botló szeretetgombóc volt, amit minden pillanatban dédelgetni akar az ember.

Szovát alig egy lépéssel, a tenyere épp letámasztásával átugrotta az ajtót, aztán megint levett, hogy nekem ne kelljen szerencsétlenkednem a nyulammal az ölemben. Még felsandítottam, mielőtt ennyi csibészségre kuncogva elszaladtam.

Haza, ahol anyuék nem örültek, azonban végül került Pajtásnak egy hely a lábasjóságok között. Bemutattam Bozont kutyanak és a gondjaira bízta az éjszakára, majd minden nap meglátogattam.

Nemcsak azért, mert az én dolgom volt a tyúkól reggel, hanem mert Pajtás az én nyulam lett. Annyira féltettem, hogy még a vasárnapi játékokra is magammal vittem, ahol a telő évszakban azt néztük, hogy a nyári napsütés hogyan hizlalja őt is nagyra.

Sajnos.

Ősz eleje volt, amikor apám elkapta a fülét. Én hiába tiltakoztam, Pajtásból is vasárnapi ebéd lett. Akkor is, ha zokogtam, könnyörögtem, fogadkoztam és dühösen kikeltem ellene.

Amiért bezártak a padlásra, és nem kaptam ebédet, ám Pajtást attól ők még ugyanúgy megették. Hallottam, szagoltam – és ez annyira felháborított, hogy nem is aggódtam még, amiért kezd esteledni és nem eresztettek le.

Vagy tudtam, hogy leengednek?

Mert leengedtek, mintha mi sem történt volna. Mintha nem gyilkolták volna meg a barátomat. Attól a naptól kezdve nem voltam hajlandó húst venni a számba, bár ezt még így nem bírtam elmondani.

Szovát viszont érthette, mert következő vasárnap – amikor a válogatásom végett büntetésből szintén nem kaptam enni – egy almát hozott nekem. Én sírva bújtam bele az ölelésébe.

– Megették Pajtást. Mintha csak egy állat lenne!

A legényke megsimogatta a haj helyett hordott kócomat és együttérzően sóhajtott. Szorosabban karolt, amíg én zagyva világfájdalommal elmotyogtam a méltatlanságomat.

Ami után letörölte a könnymaszatot, és körbemutatott: „Ez a természet rendje.”

Amit elhittem neki, bár mindössze félig. Úgyhogy félig nyugtatott meg. Emiatt még kapaszkodtam a kezébe, ő meg hagyta. Belegondolva, onnantól éreztem természetesnek, hogy hozzáérek.

Harmadik fejezet: Húsvét

Válahogy ezen nem változtatott a telő idő, ahol karácsonyi misén suttogva véleményeztem neki a prédikációt, fánkot vittünk át farsangkor, vagy éppen böjtölt mindenki húsvétig.

Amikor már majdnem lányként én is elég nagy voltam a borzalmas locsolkodáshoz. Visítva szaladtam, ahogy anyámat elhurcolta a zsellér meg apám az itató felé.

Én nem akartam, hogy a vízbe hajítsanak! Nagyon félelmetesnek tűnt; különösen, hogy úszni se tudtam, akármilyen közel is volt a folyó. Mi oda nem jártunk, elvégre a földön mindig akadt dolog, szóval engem senki nem tanított ilyenekre, mint a halászok gyerekeit.

Fogalmam sem volt, hogy nem fulladok-e bele, elvégre anya is mennyire prüszkölt, amikor felbukkant, holott ő sokkal ügyesebb volt nálam, és mindig méltósággal viselte a történeteket!

Kattogó fogakkal vágta a szomszéd földek felé. Szabályosan elgázoltam Szovátot, aki kérdő arccal talpra tett.

– Locsolkodnak! – bújtam be mögé.

Ostobán, hiszen ők is jó keresztények voltak, és bentről éppen loccsanás kommentálta, hogy a

háziasszonyt a konyhaajtóban kapták el a vödörrel. Szovát apja széles mosollyal parolázott a felzúduló pörlekedésre.

A mellém sodródott férfiforma kérdő arccal maga elé terelt. Én összehúztam a testem és már kerestem volna az érveket, hogy miért kivételezzem velem, elvégre majdnem egy éve voltunk pajtások.

Azt reméltem, megpuhíthatom, ám lassúnak bizonyultam. Karba kapott. Tudtam, milyen erős: ha le nem rak, én onnan nem szabadulok.

– Ne, Szovát, kérlek, ne! Nem is tudok úszni! Bele fogok fulladni! Ne csináld velem! – kezdtem rimázkodni.

Ő rosszallóan fújva a közös legelő végén lévő gémeskúthoz tartott. Nagyon határozottan. A lábammal kalimpáltam és ütöttem, ahol értem, azonban nem érezte meg.

– Ne, nem akarhatod a halálomat! Nem vagy szívtelen! Azt hittem, te is szeretsz! – karmoltam az arca felé.

Az egyik karja mélyebben csúszott alá, és a másikkal összefogta a csuklóm. Már majdnem a kút mellé tett itatónál jártunk. Láttam a víz hullámozását. Néhány marha felemelte a pofáját, ahogyan a jelenetet figyelte.

Én tekeregtem és ellenkeztem, az apák pedig megjelentek a réten. Az enyém majdnem szólt volna, mire a szomszéd kérte:

– Hagyd, András! Ártatlan gyerekmóka ez, és mégsem való, hogy csak te locsold meg a kisasszonykát.

Ártatlan gyerekmóka...

Erre már dühösen sziszegtem, mire a lókötő egyszerően átlépte az itató peremét és beléült velem. Mivel még mindig a karjában tartott, én is vízbe érkeztem, azonban az ő ülése biztosnak tűnt, így már nem féltem, hogy az ölése közben elmerülök.

Elcsitulva lepislogtam, éppen akkor, amikor a hátam mögött röhögés harsant. Az apák majd megfulladtak a nagy jókedvben.

Mondjuk, felnőttfejjel látom, hogy tényleg ostoba látvány voltunk az itatóban ücsörögve, ám Szovát sosem volt rátarti.

Vigyorogva biccentett, mire én lefröcsköltem a vízzel. Erre úgy csinált, mintha ledobna. Sikoltva kaptam a nyaka után, mire a mosolya más lett, a hetykesége megpuhult és közelebb ölelt.

Egy pillanat múlva viszont már kifelé tartott velem. Kint letett, hogy én a maradék méltóságommal, a saját lábamon mehessek. Amit elvitattak tőlem. Nem járt még ilyen – majdnem hatévesen sem:

– Na, Bözsike, hát szabad apádat hagyni a végére? – kaptam a nyakamba egy vödör vizet a szomszédtól.

– Ezért kettőt adok – loccsantott meg ő is, aztán még egyszer.

Negyedik fejezet: Folyó meg a sodrás

Én meg csak kapkodtam a fejem, ahogyan a sebesen szaladó évek során, amikor nemsokára, ahogy időm és a tanító engedte, az iskolába jártam. Azon a nyáron ért véget az első évem, amikor az a nagyon meleg volt.

Annyira perzselt, hogy a legelőn a kút kiszáradt. A barmok lemondóan kapirgálták az elszáradt fűszálakat, és a terelő lógatta a nyelvét. Bozont, a pumink, még az árnyékban is szenvedett.

Én is, mert a nagy melegben, napközben én vigyáztam az állatokra. Azon a napon is, amin apám helytelenítően megcsóválta a fejét Virágra, aki már billegett a forróságtól. Az állatok akármennyi vizet is megittak.

– Le kell őket hajtani a folyóra, viszont muszáj itt maradnom öntözni – sóhajtotta.

Kerek szemekkel figyeltem. Csendben, mert nem volt igazi ötletem, hogyan tudnék segíteni neki. Ahogyan előttem állt, hirtelen olyan elgyötörtnek láttam. Meg nemesnek... valahogy nem illett a vödör a kezébe.

Túl okos volt a pillantása, bár ezt akkor még nem értettem.

– Erzsébet, képes vagy erre, vagy túl nehéz lesz?

Erre a végszóra értek ki Fábián Úrék, aki szintén

gondterhelten figyelte a kiégett legelőn szenvedő barmokat.

Szovát az apja mellett, a szalmakalapja egészen behúzva a szürke-kék szemébe, csupán két árnyékot hagyott a helyén, így nem értettem, mit beszél.

– Szomszéd – biccentett Fábián Úr –, azt gondolom, most össze kéne fogni.

– Hogy látod? – kérdezte apám.

– Erzsébet szépen tud számolni, Szovát meg Buksi viszont a makacs bikádat is el bírja terelni. Menjen a két kölyök együtt!

Apám gondterhelten figyelt. Szovát erre jobban kihúzta magát. Mintha bárki benne kételkedett volna... Biztosan teljesen félreértette! Nyilvánvaló volt, hogy velem van a gond – ahogyan mindig is.

– Kilenc tehén, két bika és egy öszvér van – igyekeztem megnyugtatni mindenkit. – A farukon F karikában, és R alul-felül vonással. Tudom!

– Meg hát, van más mód? Még ketten sem tudunk végiglocsolni mindent a nap során – kacagott fel elégedetten Fábián úr.

Nagyon más dallammal nevetett, mint a Szovát, amin csodálkoztam. Éppen úgy ráncoltam a homlokom, akár apukám, amíg ezen kezdtem morfondírozni. Ő minden bizonnyal velem gondolt:

– Okosan, Erzsébet – szegezte rám a mutatóját. – Ne hozz szégyenbe!

– Igyekszem – kaptam el a tekintetem.

Bár utána moccanni se mertem, mivel féltem, hogy már azzal elrontom. Ezért igyekeztem megszűnni. Úgyhogy Szovát fütttyentett a kutyáknak. Olyan határozottan, hogy még én is felkaptam a fejem.

Mire számonkérően tartotta a tenyerét, miszerint ne szerencsétlenkedjek. Erre én rögtön megindultam, így fel se fogtam mögöttem a beszédet:

– Ne zsörtölődj, te mondtad, hogy a származás nem érdemel tiszteletet – intette komolyan Fábián úr apámat.

– Ez a kölyök meg, akárhonnán is pottyant, jóra való gyerek. Vigyázni fog a lányodra és az állataidra!

Én igazán az utolsó mondatra figyeltem, úgyhogy elpirultam. Szovát is, aki le akarta dobni a kezemet, azonban nekem kapaszkodnom kellett, ugyanis én ebből élesen kihallottam: annyira ügyetlen vagyok, hogy nem merik rám bízni.

A mellettem haladó erre megbotlott. Talán, mert olyan döbbenet bámulta az akarnokságom. Már épp magam mögé rejtettem volna a tenyerem, amikor összefűzte az ujjainkat és vigyorogva továbbindult.

Sosem láttam még a folyót. Holott milyen szép volt! Nem is volt szőke, vagy csak a homok is lemenekült a hűvös mélyére.

Már a partján is jobbnak érződött a hőmérséklet. A barmok egyből átcsörtettek a bokrok között és mohón inni kezdtek.

Megértettem, hiszen én is úgy éreztem, hogy odáig minden víz kifolyt a homlokomon belőlem. Szovát a hullámokra pillantott és ledobta az ingét, lerúgta a bocskorát.

Egyszál gatyába' rohanni kezdett a víz felé. Hangosan csobbanva hasalt bele. Én rémülten figyeltem, ahogyan elmerült. Teljesen! A feje is! Holott mondták nekem, hogy szeszélyes szerető a folyó mifelénk.

Amiről akkor még fogalmam sem volt, mit jelent, viszont a figyelmeztetést a hangsúlyból kiértettem, így halálra rémültem a társam eltűnésére:

– Szovát! – sikoltottam fel zsigeri iszonyattal.

A nevére felrúgta magát. Meglehetőst tette készen, azonban nem voltam veszélyben. Hiszen én azért sikoltottam, mert ő volt veszélyben! Vagyis én azt hittem, amíg fel nem egyenesedett, és meg nem láttam, hogy derék felett kilátszik.

Nagyon határozottan látszott ki, mivel ahogyan a veszélyt kereste, kifeszítette a már akkor is széles vállát.

– Élsz! – örültem meg ennek.

Erre haloványan elmosolyodott. Megütögette maga mellett a vizet, ami tényleg isteni hűvösnek tűnt... meg... ijesztőnek: tudtam, hogy vannak benne harcsák, örvények, hullámok, gödrök és talán vízitündérek is.

– Nem merek – kapaszkodtam meg magam mellett a fatörzsben.

Erre a tenyere megint nyüstölte a vízfelszínt. Most én

ráztam a fejemet, és jobban rácsomóztam magam a fatörzsre:

– A marhákra is figyelni kell...

Hazudtam álszentül, hiszen Bundás és Buksi nagyon ügyes párosnak bizonyult. Szépen egyben tartották a csordát, ami így éppen a folyó széliben, az árnyékos részen legelészte a lombokat.

Annyira békésen, hogy még a két kutyának is jutott ideje csobbanni.

Szovát jelentősegteljesen szemügyre vette a látványos idillt, aztán újra rám meredt. Ölelésre nyújtotta a karját. Éppen olyan ölelésre, mint legutóbb az itatóban, ahol tényleg nem süllyedtem el.

A föld égette a talpamat.

Még a kéreg is meleg volt a kezem alatt. A víz viszont tényleg jónak tűnt, és Szovát mellett biztonságban éreztem magam. Úgyhogy levettem a kötényem és a szoknyám, a pöndőt és az inget azonban magamon hagytam, mert anyám is mindig eltakarta magát. Felülről is. Úgy véltem, ez részemről is ildomos, még ha nem is volt mit takargatnom.

Egyébként meg nem bírtam volna takargatni, mert a lenvászon vizesen átlátszó, ám ez nekem sosem tűnt még fel.

Elvégre sosem hordtuk a ruhát vizesen. Furcsa volt, ahogyan csavarodott a testemre. Az áramlás cibálta a lábam körül, és bizonytalan lett a léptem.